

misega piddanud, need pallugu sedda raske pattu kõigest süddamest Jummal käest andeks. Meie kallid Õnnisteggia ei olle mitte pühharistumise sakramenti seadnud wõera Jummal teistuseks, waid meie laste hinge õnnistuseks. Kaarle majas ollid kurwad asjad, Jürri pidid nüüd kõik ollema, perremees ja sullane, agga ta teggi sedda kurwa süddamega. Saggedaste tullestas ta Kaarle mele: „jätta kaardimängimist ma h h a!“ Agga kõik olli ilma asjata. Temma abbikasa olli omma nuttupäwade sees Õnnisteggiat tundma õppinud, temmale wõis ta kõik omma kurbdust kaebada. Ühhel päwal tuli Jürri perrenaese jure ja ütles: „Seia majasse ei woi ma enam jada, ni palju, kui minno wanna ihhule katteks ja üllespiddamiseks tarwis lähhäb, on mul, ja mahha maetud saan ma ka.“ Agga perrenaene wastas kurwa süddamega: Sinnoga lähhäb kõik õn minno majast ja annestist, ja mulle weel abbiks majapiddamises ja Jummalat palludes mehhe ja laste eest. Jürri

ütles: „Noh! olgu siis, tahhame weel katsuda.“ Ja pääw päwast pallusid perrenaene ja ka Jürri et Jummal, kes inimeste süddamete nõud wõib kánata, ka Kaarlet wõttaks hukkatuse te pealt taggasi pörata.

Jummal ärratamise heal.

Wiis aastat ollid pulma päwast sadik möda läinud, kui Karel ühhel pühapäwal jälle wanna wiisi järrel kõrtsi läks. Kirriku kellad hüüdsid küllarahwast pühha kotta. Siit ja sealt nähti mehhed ja naesed nored ja wannad põldude wahhest kirriku pole ruttawad, et saaksid parrast istumist kantoli liggidale, kus wõiksid õppetajat heaste kuulda. Ka Karel ruttas minnema, agga mitte kirriku waid kõrtsi, kus jubba temma sõbrad tedda ootfid. Waene naene istus kurwa melega kirrikus. Õppetaja räkis Jummal heldusest, ja kuddas temma kõikidel omma abbiga liggi on, kes agga tedda usklike süddamega